

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivanu Levaku, te zapisničarki Mateji Marjanović, u upravnom sporu tužitelja A1 Hrvatska d.o.o. (prije: VIPnet d.o.o.), Zagreb, Vrtni put 1, kojega zastupa opunomoćenica dipl.iur, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe iz Pule, radi rješavanja spora između korisnika i operatora, nakon zaključene javne i usmene rasprave dana 11. listopada 2019. godine, u nazočnosti opunomoćenika tužitelja i tuženika, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 18. listopada 2019. godine,

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/18-01/534, URBROJ: 376-05-18-4 od 27. srpnja 2018. godine.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu ovom sudu dana 30. kolovoza 2018. godine protiv odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/18-01/534, URBROJ: 376-05-18-4 od 27. srpnja 2018. godine, kojom se u točki I. usvaja zahtjev za rješavanje spora ovdje zainteresirane osobe, a vezano za prigovor na obračun naknade za prijevremeni raskid ugovora od strane tužitelja. U točki II. izreke nalaže se operatoru javnih komunikacijskih usluga, ovdje tužitelju da u roku od 15 dana od dana primitka ove odluke umanjí račun za studeni 2017. godine, u kojem je obračunata naknada za raskid ugovora, a ako je račun već plaćen u cijelosti, korisnici vratiti više zaračunati iznos.

Tužitelj navodi da podnosi tužbu i pobija odluku iz razloga nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, a time i pogrešne primjene materijalnog propisa. Naime, dana 27. listopada 2017. godine temeljem zahtjeva korisnice, ovdje zainteresirane osobe za prijenos broja u drugu mrežu, izvršen je raskid pretplatničkog ugovora, te je shodno tome obračunata naknada za prijevremeni raskid. Tužitelj je dana 11. prosinca 2017. godine zaprimio prigovor korisnice, kojim je izrazila nezadovoljstvo obračunom naknade za prijevremeni raskid pretplatničkog odnosa naplaćenog na računu za studeni 2017. godine. Na prigovor je tužitelj odgovorio dopisom od 19. prosinca 2017. godine, kojim je potvrđena ispravnost obračunate

naknade za prijevremeni raskid pretplatničkog odnosa. Pri tome tužitelj naglašava da je utvrdio da je zahtjev za zasnivanje pretplatničkog odnosa za VIP trio paket S potpisan od strane korisnice 2. lipnja 2014. godine, uz minimalno ugovorno razdoblje od 24 mjeseca, koji zahtjev zajedno sa Općim uvjetima poslovanja VIPnet-a, uvjetima korištenja ugovorenih usluga i važećim cjenikom usluga, čini valjani pretplatnički ugovor. Ugovorna obveza na navedenu uslugu produljila se zbog korištenja usluge prijevremenog mirovanja u razdoblju od 29. rujna 2014. do 8. travnja 2015., 19. listopada 2015. do 16. travnja 2016. godine i 19. listopada 2016. do 21. travnja 2017. godine. Tako članak 11. točka 11.3. Općih uvjeta poslovanja VIPnet-a propisuje da obvezno trajanje pretplatničkog odnosa ne teče za vrijeme prijevremenog isključenja Terminalne opreme do kojeg je došlo na zahtjev krajnjeg korisnika a po ponovnom uključanju nastavlja teći. Krajnji korisnik ima pravo zatražiti privremeno isključenje Terminalne opreme iz javne elektroničke komunikacijske mreže jednom godišnje, koje ne može trajati dulje od tri mjeseca, a iznimno do najviše 270 dana godišnje, što se ne odnosi na nepokretnu kabelsku mrežu. Budući da je korisnica bila nezadovoljna dobivenim odgovorom, ista se obratila Povjerenstvu za rješavanje pritužbi potrošača, opetovano iskazujući nezadovoljstvo obračunom naknade za prijevremeni raskid pretplatničkog odnosa iskazanog na računu za studeni 2017. godine za Vip trio S paket pod šifrom [redacted]. Povjerenstvo je zaključilo, a po provjeri svih navoda iz prigovora, te svih relevantnih podataka i informacija vezanih za predmetni slučaj, da je obračunata naknada za prijevremeni raskid pretplatničkog ugovora posljedica odluke korisnice da raskine uslugu prije isteka ugovorne obveze, a što je u skladu s Općim uvjetima poslovanja VIPnet-a, i to člankom 14.1., koji propisuje da u slučaju da krajnji korisnik jednostrano raskine ugovor prije isteka razdoblja obveznog trajanja ugovora, što uključuje i raskid ugovora u slučaju prijenosa broja, krajnji korisnik je obavezan platiti ukupan iznos svih preostalih mjesečnih naknada za ostatak razdoblja obveznog trajanja ugovora ili naknadu u visini popusta na proizvode i usluge koje je ostvario, ako je plaćanje te naknade povoljnije za krajnjeg korisnika. Tužitelj ističe da je navedeno u suglasju sa Zakonom o elektroničkim komunikacijama, i to člankom 41. stavkom 5., koji propisuje da pretplatnik ima pravo na raskid pretplatničkog ugovora u bilo kojem trenutku, a da se pretplatničkim ugovorom može utvrditi da, ako pretplatnik raskine ugovor ili je ugovor raskinut krivnjom pretplatnika prije isteka razdoblja obveznog trajanja ugovora, pretplatnik mora platiti mjesečnu naknadu za ostatak razdoblja obveznog trajanja ugovora ili naknadu u visini popusta na proizvode i usluge koje je ostvario, ako je plaćanje te naknade povoljnije za pretplatnika. Tako tuženik navodi u svojoj odluci da je utvrđeno kako je korisnica s tužiteljem imala ugovoreno obvezno razdoblje pretplatničkog odnosa, s time da je utvrđeno da korisnica nije bila upoznata i da pristaje podmiriti dugovanje postojećem operatoru zbog prijevremenog raskida pretplatničkog ugovora. Međutim, tuženik pogrešno utvrđuje činjenično stanje, iz razloga što zaključuje da korisnica nije bila upoznata s činjenicom da pristaje podmiriti dugovanja postojećem operatoru zbog prijevremenog raskida pretplatničkog ugovora. Dakle, tužitelj ukazuje na pogrešno razumijevanje merituma od strane tuženika. Naime, nesporno je da je korisnica prilikom zaključenja pretplatničkog odnosa bila upoznata sa svim pravima i obvezama koje iz istog proizlaze, s obzirom na to da su sastavni dio pretplatničkog ugovora i Opći uvjeta poslovanja VIPnet-a, a iz kojih proizlazi obveza plaćanja mjesečne naknade za ostatak razdoblja obveznog trajanja ugovora ili naknade u visini popusta na proizvode i usluge koje je ostvario u slučaju raskida pretplatničkog odnosa prije isteka razdoblja obveznog trajanja ugovora (što uključuje i raskid ugovora u slučaju prijenosa broja). Isto tako je nesporno da je korisnica prilikom sklapanja ugovora na daljinu s novim operatorom (HT-om) bila upoznata s obvezom podmirenja dugovanja, obzirom da je tužitelj putem B2B sučelja o istome bio obaviješten prema proceduri, kako je propisano člankom 66. Pravilnika o načinu i obavljanju djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga. Tuženik dalje navodi u obrazloženju odluke da nije dostavljena dokumentacija od

strane tužitelja, potpisana od korisnice vezano uz Jedinственu izjavu krajnjeg korisnika o raskidu ugovora s postojećim operatorom, te upućuje tužitelja na članak 66. Pravilnika, gdje je propisana jedinstvena procedura tijekom koje se dodatno provjerava volja korisnika, te saznanje o eventualnim troškovima, koje bi morao podmiriti postojećem operatoru. Stoga je tuženik od tužitelja dodatno zatražio dostavu dokaza na koji način je korisnica bila upoznata da prihvaća obvezu podmirivanja dugovanja postojećem operatoru zbog prijevremenog raskida pretplatničkog ugovora, a sukladno članku 66. stavku 2. točki 3. Pravilnika. Prema tvrdnji tuženika, isti je kao postojeći operator bio obavezan kontaktirati korisnicu i dati joj informaciju o iznosu dugovanja u slučaju prijevremenog raskida ugovora. Pri tome se tuženik poziva na članak 66. stavak 1. Pravilnika, koji propisuje postupak promjene operatora javnih i komunikacijskih usluga u nepokretnoj elektroničkoj komunikacijskoj mreži, kojom započinje ispunjavanja obrasca jedinstvene izjave iz Dodatka 7 Pravilnika, kojeg krajnji korisnik ispunjava novom operatoru, pri čemu jedan primjerak potpisane izjave zadržava krajnji korisnik. Iznimno, u slučaju sklapanja ugovora na daljinu krajnji korisnik ne potpisuje obrazac jedinstvene izjave, te je novi operator umjesto potpisa krajnjeg korisnika na obrascu jedinstvene izjave obavezan naznačiti da se radi o sklapanju ugovora na daljinu. Tuženik u svojstvu nadležnog regulatora, svoju odluku zasniva na pogrešnoj odredbi citiranog Pravilnika, gdje se poziva na članak 66. stavak 2. točku 3., a de facto i de iure, radi se o primjeni stavka 4. točke 2. i 3. članka 66. Pravilnika. Osim toga, tužitelj ukazuje i na činjenicu da je tuženik promašio pasivnu legitimaciju, odnosno adresate iz stavka 4. točke 2. i 3., članka 66. Naime, postojeći operator obavezan je vratiti novom operatoru supotpisanu jedinstvenu izjavu u roku od dva radna dana od zaprimanja iste, osim u slučaju postojanja ugovorne obveze, o kojoj se krajnji korisnik nije očitovao u jedinstvenoj izjavi ili zadržavanja određene usluge kod postojećeg operatora, kada je rok za vraćanje supotpisane jedinstvene izjave 10 radnih dana, odnosno ukoliko krajnji korisnik ima ugovoreno obvezno trajanje ugovora, te se o istom nije očitovao u jedinstvenoj izjavi, tada je postojeći operator obavezan u roku od dva radna dana elektroničkim putem informirati novog operatora o postojanju obveznog trajanja ugovora za jednu ili više usluga krajnjeg korisnika za koje se traži raskid, te u dodatnom roku od osam radnih dana kontaktirati krajnjeg korisnika i dati mu informaciju o iznosu dugovanja u slučaju prijevremenog raskida ugovora, kao i mogućnost podmirivanja istog u najkraćem mogućem roku, a najkasnije sa sljedećim računom. U slučaju da krajnji korisnik nije odustao od zahtjeva ili postojeći operator nije u roku od dodatnih osam radnih dana pribavio potpisano očitovanje korisnika o namjeri ostanka u ugovoru s postojećim operatorom, postojeći operator je obavezan poslati novom operatoru supotpisanu jedinstvenu izjavu. Dakle, postojeći operator je ovdje tužitelj, a novi operator je HT. Ukoliko krajnji korisnik ima ugovoreno obvezno trajanje ugovora, te se o istome očitovao o jedinstvenoj izjavi VIPnet je obavezan u roku od dva radna dana elektroničkim putem vratiti HT-u supotpisanu izjavu, a što je i učinjeno. Ovdje tužitelj nikako nije bio u obvezi dostaviti dodatne dokaze, osim dokaza od novog operatora HT-a da je korisnica upoznata sa svojim obvezama prema tužitelju. U jedinstvenoj izjavi (elektronička veza), poslanoj putem B2B sučelja VIPnet-u HT je označio da se je korisnik očitovao o postojanju ugovorenog obveznog trajanja, jer je definirao vrijednost „četiri“ uz parametar „korup“. Također, korisnik se očitovao da želi raskid svih postojećih usluga VIPnet-a, jer je HT u istoj poruci označio vrijednost „1“, uz parametre „issve“ i „isacc“. Budući da postupak promjene operatora podrazumijeva da postojeći operator kontaktira korisnika samo u slučaju da se korisnik novom operatoru (HT) nije očitovao o ugovorenom obveznom trajanju i da korisnik želi zadržati neku uslugu kod postojećeg operatora, VIPnet nije nikako, po niti jednoj pravnoj osnovi bio obavezan kontaktirati krajnjeg korisnika, već je sukladno Pravilniku u roku od dva radna dana putem B2B sučelja poslao „supotpisanu“/elektroničku jedinstvenu izjavu u HT, te je naknadno sukladno postojećoj regulativi odobrio prijenos broja u HT. Slijedom gore navedenog, za tužitelja je nesporno da

niti u kojem slučaju ne stoji tvrdnja tuženika da je tužitelj bio dužan obvezan kontaktirati korisnicu i dati joj informaciju o iznosu dugovanja u slučaju prijevremenog raskida ugovora, niti takva tvrdnja ima uporište u pozitivnom propisu. Sukladno proceduri iz Pravilnika, tužitelj zaključuje da je HT trebao korisnici objasniti da će joj se u slučaju raskida ugovora s obveznim trajanjem naplatiti naknada za raskid, nakon čega postoje dva moguća scenarija u kojima bi VIPnet trebao obavijestiti korisnicu o iznosu naknade za prijevremeni raskid ugovora, te da korisnica samo postavi upit VIPnet-u o iznosu te naknade i da HT u B2B poruci šifrom „četiri“ ne označi da je korisnica upoznata s postojanjem ugovorenog obveznog trajanja, čime bi nastala obveza za VIPnet da informira korisnicu o iznosu naknade. Stoga je neopravdan zahtjev tuženika prema tužitelju da dostavi dokaze o načinu na koji je korisnica bila upoznata da prihvaća obvezu podmirenja dugovanja iz članka 66. stavka 2. točke 3. Pravilnika o iznosu dugovanja. Naime, ovakav zahtjev ne proistječe niti iz Pravilnika, jer citirana odredba nema uporište o istom, a niti iz Zakona o elektroničkim komunikacijama. Ovakvom odlukom tuženik kreira nova rješenja, koja nisu u skladu sa zakonodavnim okvirom, a niti dosadašnjom najboljom praksom, što dovodi do pravne nesigurnosti, te dodatno administrativno opterećuje sudionike na tržištu, uz nepotrebno kreiranje prakse, koja ne doprinosi pojačanoj zaštiti korisnika nego dovodi do prekomjerno administrativnog opterećenja i povećanja troškova poslovanja sudionika na tržištu, pa tako i neopravdanog opterećenja korisnika. Stoga tužitelj smatra da je tuženik donošenjem pobijane odluke počinio grubu povredu načela zakonitosti iz članka 5. ZUP-a i načela utvrđivanja materijalne istine iz članka 8. ZUP-a, kao i povredu članka 66. Pravilnika, te članka 41. stavka 5. Zakona o elektroničkim komunikacijama. Pri tome tužitelj ističe da je platio trošak obračunate naknade za prijevremeni raskid ugovora u ukupnom iznosu od 725,12 kn.

Slijedom iznesenog tužitelj predlaže da sud poništi napadano rješenje i da obveže tuženika na povrat iznosa od 725,12 kn.

U svom odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod razloga iznijetih u obrazloženju pobijanog rješenja, te predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev. Isti navodi da tužitelj u tužbi u bitnome opisuje tijek postupka rješavanja prigovora zainteresirane osobe shodno članku 50. ZEK. Ističe kako je Povjerenstvo za rješavanje pritužbi potrošača izvršilo provjeru svih navoda iz prigovora zainteresirane osobe, kao i svih relevantnih podataka i informacija vezanih za predmetni slučaj, te zaključeno da je obračunata naknada za prijevremeni raskid pretplatničkog ugovora posljedica odluke zainteresirane osobe da raskine uslugu prije isteka ugovorne obveze. Smatra kako je obračunata naknada za prijevremeni raskid pretplatničkog ugovora u skladu s člankom 14.1. Općih uvjeta poslovanja VIPnet-a, a ta odredba je u suglasju s člankom 41. stavkom 5. ZEK-a. Nadalje, tužitelj je istaknuo kako tuženik u osporavanoj odluci pogrešno utvrđuje da zainteresirana osoba nije bila upoznata s činjenicom da pristaje podmiriti dugovanja postojećem operatoru zbog prijevremenog raskida pretplatničkog odnosa. Stoga ukazuje na pogrešno razumijevanje merituma od strane tuženika, jer je nesporno da je zainteresirana osoba prilikom zaključenja pretplatničkog odnosa bila upoznata s pravima i obvezama koje iz istog proizlaze, a obzirom na činjenicu da su Opći uvjeti sastavni dio pretplatničkog ugovora. Zainteresirana osoba je prilikom sklapanja ugovora na daljinu s novim operatorom bila upoznata s obvezom podmirenja dugovanja, jer je tužitelj putem B2B sučelja o istome bio obaviješten prema proceduri shodno članku 66. Pravilnika o načinu obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga („Narodne novine“, broj: 154/11, 149/13, 82/14, 24/15. i 42/16.) – dalje: Pravilnik. Također, tužitelj navodi kako tuženik u obrazloženju osporavane odluke izvodi krivi zaključak, te potiče na pravnu nesigurnost pogrešnim tumačenjem jasno definiranih zakonskih procedura i praksi. Međutim, tuženik ističe da je suprotno navodima tužitelja utvrdio pravo stanje stvari i sve činjenice, koje su od važnosti za donošenje pravilne i zakonite odluke, te da je postupak proveden sukladno odredbama ZUP-a, a osporavana odluka je u svemu obrazložena i u skladu s člankom 98.

stavkom 5. ZUP-a. Isti naglašava da se suština tužiteljevog zahtjeva svodi na pitanje da li zainteresirana osoba i na koji način je bila upoznata da prihvaća obvezu podmirenja dugovanja postojećem operatoru (tužitelju) zbog prijevremenog raskida pretplatničkog ugovora. U svezi s tim tuženik navodi kako iz spisa predmeta nesporno proizlazi da je zainteresirana osoba s tužiteljem ima ugovoreno obvezno razdoblje pretplatničkog odnosa, te da je dana 27. listopada 2017. godine podnijela zahtjev za prijenos broja novom operatoru. Nadalje, zainteresiranoj osobi je na računu od 30. studenog 2017. godine naplaćena naknada štete za prijevremeni raskid ugovora u iznosu od 725,12 kn u skladu s člankom 14.1. Općih uvjeta. Pri tome tuženik napominje kako je u ovom upravnom postupku donio osporavanu odluku kojom je usvojen zahtjev za rješavanje spora zainteresirane osobe iz razloga što tužitelj na poziv tuženika (elektronička poruka od 20. travnja 2018. godine) nije dostavio svu relevantnu dokumentaciju temeljem koje bi se dalo zaključiti da je zainteresirana osoba informirana o eventualnim troškovima, koje bi morala podmiriti postojećem operatoru. Naime, dokumentacija koju je tužitelj trebao dostaviti u tijeku upravnog postupka, nipošto se ne može okarakterizirati kao irelevantna. Tužitelj problematizira potrebu dostavljanja dokaza, odnosno poziva se na zakonsku proceduru i praksu, umjesto da je u tijeku upravnog postupka, na poziv tuženika, dostavio traženu dokumentaciju, koju je dostavio tek uz tužbu. Ovi dokazi, koje je tužitelj trebao dostaviti, važni su kako bi tuženik mogao utvrditi da je zainteresirana osoba informirana o eventualnim troškovima, koje bi morala podmiriti postojećem operatoru.

Tužbeni zahtjev nije osnovan, a prema slobodnom uvjerenju suda, te na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, shodno članku 55. stavku 3. Zakona o upravnim sporovima.

Tijekom postupka izvršen je uvid u cjelokupni spis predmeta, te spis tuženika, a posebice u odluku Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/18-01/534, URBROJ: 376-05-18-4 od 27. srpnja 2018. godine (stranica 6-7 spisa), zahtjev za zasnivanje pretplatničkog odnosa (stranica 8 spisa), obavijest o obvezi plaćanja naknade štete od 31. studenog 2017. godine (stranica 13 spisa), odgovor tužitelja na prigovor zainteresirane osobe od 19. prosinca 2017. godine (stranica 17 spisa), B2B sučelje (stranica 25 spisa), te zahtjev za rješavanje spora od 17. travnja 2018. godine.

Kod donošenja odluke u ovom predmetu sud je polazio od sadržaja pobijane odluke od 27. srpnja 2018. godine, kojom se u točki I. usvaja zahtjev za rješavanje spora ovdje zainteresirane osobe, a vezano za prigovor na obračun naknade za prijevremeni raskid ugovora od strane tužitelja. U točki II. izreke nalaže se operatoru javnih komunikacijskih usluga, ovdje tužitelju da u roku od 15 dana od dana primitka ove odluke umanjí račun za studeni 2017. godine, u kojem je obračunata naknada za raskid ugovora, a ako je račun već plaćen u cijelosti, korisnici vratiti više zaračunati iznos. Naime, tuženik je zaprimio 17. travnja 2018. godine zahtjev za rješavanje spora korisnice, ovdje zainteresirane osobe s operatorom javnih komunikacijskih usluga, ovdje tužiteljem, a vezano na obračun naknade za prijevremeni raskid ugovora. Jer, tuženik kao nacionalna regulatorna pravna osoba s javnim ovlastima, između ostalog, rješava i prigovore korisnika u vezi s pružanjem usluga, prigovore korisnika na iznose kojima su zaduženi za pružene usluge, prigovore na kakvoću pruženih usluga, te zbog povreda odredaba pretplatničkog ugovora, a na temelju mišljenja Povjerenstva za zaštitu prava korisnika, kao savjetodavnog tijela tuženika. Tako je prigovor korisnice obrađen na sjednici Povjerenstva detaljnim pregledom zaprimljene dokumentacije. Na temelju prijedloga Povjerenstva, a sukladno članku 12. ZEK, tuženik je u postupku rješavanja spora utvrđivao činjenično stanje. Tako korisnica, u bitnome iznosi nezadovoljstvo u vezi s obračunom naknade za prijevremeni raskid ugovora, a tuženik je u svrhu utvrđivanja činjeničnog stanja zatražio očitovanje od tužitelja. Tužitelj u svom očitovanju, između ostalog, ističe da je dana 27. listopada 2017. godine na temelju zahtjeva korisnice za prijenos broja u drugu mrežu, izvršen raskid ugovora, te je shodno tome obračunata naknada za

prijevremeni raskid ugovora na računu za mjesec studeni 2017. godine. Obračunata naknada za prijevremeni raskid pretplatničkog ugovora posljedica je odluke pretplatnika da raskine uslugu prije isteka ugovorne obveze, a što je u skladu s Općim uvjetima poslovanja. Nadalje, utvrđeno je da se ugovorna obveza za VIP Trio uslugu produljila zbog korištenja usluge prijevremenog mirovanja u naznačenim razdobljima. Tako je u članku 11. točki 11.3. navedeno da obvezno trajanje pretplatničkog odnosa ne teče za vrijeme privremenog isključenja Terminalne opreme do kojeg je došlo na zahtjev krajnjeg korisnika, a po ponovnom uključanju nastavlja teći. Krajnji korisnik je obavezan nastaviti plaćanje najma Terminalne opreme u nepokretnoj kabelskoj mreži za vrijeme trajanja privremenog isključenja. Ako pretplatnik zahtjeva privremeno isključenje samo jedne od usluga, prihvaćanje istog od strane VIPnet-a može rezultirati i privremenim isključenjem neke druge usluge, ako se radi o tehnički uvjetovanim ili povezanim uslugama, što se posebno odnosi na usluge i pakete usluga o nepokretnoj mreži. Ističe se da račun za studeni 2017. godine nije u sporu, jer za navedeni račun nije podmiren nesporni dio. U prigovorima korisnica nije osporavala obračun naplate mjesečne naknade za VIP Trio S u iznosu 20,60 kn, a vidljivo je da je usluga u studenom 2017. godine konzumirana. Tuženik dalje navodi da je u konkretnom slučaju, sukladno svojoj nadležnosti propisanoj ZEK, utvrdio osnovanost zahtjeva korisnice. Tako se temeljem članka 41. stavka 1., 3. i 4. ZEK prava i obveza iz pretplatničkog odnosa između operatora i pretplatnika javnih komunikacijskih usluga uređuju njihovim međusobnim ugovorom, koji se temelje na općim uvjetima poslovanja operatera javnih komunikacijskih usluga i cjenovnim sustavima u skladu sa zakonom. Sastavni dio pretplatničkog ugovora čine opći uvjeti poslovanja, uvjeti korištenja usluga i cjenik usluga za koje se taj ugovor sklapa, na koje pretplatnici pristaju svojim potpisom na zahtjevu za zasnivanje pretplatničkog odnosa. Tako je korisnica potpisala pretplatnički ugovor uz obvezno trajanje pretplatničkog ugovora od 24 mjeseca, te je svojim potpisom na zahtjevu za zasnivanje pretplatničkog odnosa potvrdila da u cijelosti prihvaća odredbe Općih uvjeta poslovanja VIPnet-a. Iz priložene dokumentacije proizlazi da je 27. listopada 2017. godine izvršen raskid ugovora od strane operatora, na temelju zahtjeva korisnice za prijenos broja u drugu mrežu, te je obračunata naknada za prijevremeni raskid ugovora na račun za mjesec studeni 2017. godine. Obračunata je naknada za prijevremeni raskid pretplatničkog ugovora, kao posljedica odluke korisnice da raskine uslugu prije isteka ugovorne obveze, a što je u skladu s Općim uvjetima poslovanja. Dakle, korisnica je s tužiteljem imala ugovoreno obvezno razdoblje pretplatničkog odnosa, ali je neovisno o tome, a uvidom u predmetnu dokumentaciju utvrđeno da korisnica nije bila upoznata i da pristaje podmiriti dugovanja postojećem operatoru zbog prijevremenog raskida pretplatničkog ugovora i nije dostavljena dokumentacija potpisana od strane korisnice vezano uz predmetnu Jedinstvenu izjavu krajnjeg korisnika o raskidu ugovora s postojećim operatorom. U svezi s tim tuženik se poziva na članak 66. Pravilnika koji propisuje jedinstvenu proceduru tijekom koje se dodatno povjerava volja korisnika, te saznanje o eventualnim troškovima, koje bi morao podmiriti postojećem operatoru. Od operatora je dodatno zatražena dostava dokaza, na koji način je korisnica bila upoznata da prihvaća obvezu podmirjenja dugovanja postojećem operatoru zbog prijevremenog raskida pretplatničkog ugovora, sukladno članku 66. stavku 2. točki 3. Pravilnika. Postojeći operator je bio obavezan kontaktirati korisnicu i dati joj informaciju o iznosu dugovanja u slučaju prijevremenog raskida ugovora. U konkretnom slučaju ne postoji pravna osnova za naplatu naknade za prijevremeni raskid ugovora, obzirom da se ne može utvrditi da je korisnica zaista bila upoznata s postojanjem ugovorne obveze, odnosno da je potpisom isto potvrdila.

Sud smatra da je pobijana odluka zasnovana na zakonu, te nije prihvatio stajalište tužitelja da se pobijana odluka temelji na nepotpuno i pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, zbog čega je došlo do pogrešne primjene materijalnog propisa. Naime, u konkretnom slučaju tuženik je riješio upravnu stvar temeljem članka 47. stavka 5. ZUP-a, koji propisuje da

kad stranka nije u ostavljenom roku dostavila zatražene dokaze, a postupak je pokrenut po službenoj dužnosti ili na zahtjev protivne stranke, službena osoba nastaviti će postupak, te riješiti upravnu stvar. Pri tome je potrebno uputiti na tužbeni navod da tužitelj nikako nije bio u obvezi dostaviti dodatne dokaze, osim dokaza od novog operatora HT-a da je korisnica upoznata sa svojim obvezama prema VIPnetu. Tako je tuženik u svrhu utvrđivanja činjeničnog stanja pozvao tužitelja dana 20. travnja 2018. godine da se očituje na sve okolnosti koje korisnik navodi u svom prigovoru, s time da je potrebno dostaviti sve dokaze kojima tužitelj dokazuje svoje navode. Svoje očitovanje na prigovor korisnika tužitelj je dao dana 4. svibnja 2018. godine, uz koje je dostavio pobrojano dokumentaciju. Nadalje, tuženik je zatražio od tužitelja dodatno očitovanje dana 26. srpnja 2018. godine, te dostavu dokaza o tome na koji način je korisnica bila upoznata da prihvaća obvezu podmirenja dugovanja postojećem operatoru zbog prijevremenog raskida pretplatničkog ugovora. Jer, postojeći operator je obavezan kontaktirati korisnicu i dati joj informaciju o iznosu dugovanja u slučaju prijevremenog raskida ugovora temeljem članka 66. stavka 4. točke 2. i 3. Pravilnika, kako to u tužbi ispravlja sam tužitelj (ne stavak 2. točka 3. istog članka kako navodi tuženik). Tužitelj je trebao postupiti po zatraženom dodatnom očitovanju tijekom naznačenog dana. Međutim, tuženik nije dostavio zatražene dokaze, kao niti dokaz od novog operatora HT-a da je korisnica upoznata sa svojim obvezama prema VIPnetu, a što je odlučujuće za primjenu članka 66. Pravilnika. Taj dokaz, odnosno ispis B2B poruke primljene od HT-a dana 20. listopada 2017. godine, tužitelj je dostavio kao prilog tek uz tužbu od 30. kolovoza 2018. godine. Dakle, pobijana se odluka temelji na činjeničnom stanju utvrđenom u pravilno provedenom postupku, te je rezultat pasivnosti tužitelja u tom postupku.

Usljed iznijetog, a na temelju članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu, 18. listopada 2019. godine

Sudac:
Ivan Levak, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS-a).

Za točnost otpisane ovlaštenu službenik
Snježana Miletić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	11.11.2019. 11:06:50	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/18-01/113	376-08	
Uredžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-19-5		0

d2360044